

1 מַצֵּה בֹאֵי נִפְשָׁהּ –[בפני עצמה] הוא, ואין הכוונות מצטרפים  
2 למנין אחד, ואין בזה חשש זוגות.  
3 שנינו בברייתא לעיל: לא יַעֲשֶׂה צִדְקִיו תְּרִי. מקשה הגמרא: אִמָּאי  
4 יש כאן זוגות, הרי כשגמר ביאתו הראשונה בטלה תאוותו,  
5 ועתה נִמְלֵךְ הוא לשמש פעם נוספת. מתרצת הגמרא: אִמָּר אֲבִי,  
6 אכן בעשיית צרכיו פעם שניה אין זוגות, והברייתא הִכִּי קָאָמַר,  
7 לא יֵאבֹל תְּרִי ולא יִשְׁתָּה תְּרִי. ואם אכל או שתה שתיים, לא  
8 יַעֲשֶׂה צִדְקִיו אֲפִילוּ פֶּעַם אַחַת עד זמן מרובה, שיש חשש דִּילְמָא  
9 חֵלִישׁ וּמִיתָרַע – שמא יחלה מחמת תשמיש, וירע מזלו מחמת  
10 הזוגות.  
11 הגמרא מביאה ברייתא נוספת בענין זוגות: תָּנּוּ רַבִּנּוּן, הַשּׁוֹתֶה  
12 בְּפִלִּים – זוגות, דְּמֹו בְּרֵאשׁוֹ – עון מיתתו שגרם לעצמו מוטל על  
13 ראשו. אִמָּר רַב יְהוּדָה, אִמָּתִי אין לשתות זוגות, בְּזִמְנִי שִׁילָא רָאָה  
14 פְּנֵי הַשּׁוֹק בֵּין כּוֹס לכוֹס, אֲבָל אם רָאָה פְּנֵי הַשּׁוֹק אַחֵר כּוֹס  
15 ראשונה, הִרְשׁוּת בִּידּוֹ לשתות עוד כּוֹס. אִמָּר רַב אֲשֵׁי, חֲזִינָא לִיה  
16 –[ראיתיו] לְרַב חֲנִינָא בַּר בִּיבִי דְּנָהָג כֵּן, וְאָבָל כָּסָא תָּהּ נִפְיָק וְחַוִּי  
17 אֲפִי שׁוּקָא – אחר כל כּוֹס היה יוצא ורואה פני השוק.  
18 מבארת הגמרא: וְלֹא אֲמָרְנָן שִׁישׁ חֲשֵׁשׁ שִׁינוֹק, אֲלֵא כְּשֶׁרַעְתּוּ לַצָּת  
19 לְדָרְךְ אַחֵר אֲכִילתו או שתייתו, אֲבָל אם נשאר בְּבֵיתוֹ, לא צריך  
20 לחשוש. אִמָּר רַבִּי יוֹרָא, וְאִם הוֹלֵךְ לִישׁוֹ, כְּלָצֵאת לְדָרְךְ דְּמִי, וְיֵשׁ לוֹ  
21 לחשוש מזוגות. אִמָּר רַב פִּשְׁא, וְלָצֵאת לְבֵית הַכֶּסֶּפָּא, כְּלָצֵאת לְדָרְךְ  
22 דְּמִי, וְיֵשׁ לוֹ לחשוש.  
23 מקשה הגמרא: וְכִי בְּבֵיתוֹ לא צריך לחשוש, וְהָא רָבָא בְּשֵׁתִיתוּ מִנִּי  
24 בְּשׁוּרִי – היה מונה קורות, בכוס הראשונה הסתכל על קורה אחת,  
25 ובכוס השניה הסתכל על קורה שניה, וכן הלאה, לידע מספר  
26 הכוסות ולהזהר מזוגות. וכך עשה אף בשלא היה יוצא לשוק. וכן  
27 אֲבִי בִּי שְׁתֵּי חַד כָּסָא – כששתה כוס אחת, מְנַקֵּיט לִיה אִימִיה תְּרִי  
28 כְּפִי בְּתֵרִי יְדִידָה – היתה אמו אוחות עוד שתי כוסות בשתי ידיה,  
29 ויחד הם שלש כוסות, כדי שלא ישכח וישתה זוגות. וכן רַב נִחְמָן  
30 בַּר יִצְחָק, בִּי תָהּ שְׁתֵּי תְּרִי כְּפִי, מְנַקֵּיט לִיה שְׁמַעִיה חַד כָּסָא –  
31 כששתה שתי כוסות החזיק שמשו כוס אחת, וכששתה חַד כָּסָא,  
32 מְנַקֵּיט לִיה – החזיק שמשו תְּרִי כְּפִי בְּתֵרִי יְדִידָה. ומכל אלו רואים  
33 שאף שלא יצאו לדרך חששו מזוגות. מתרצת הגמרא: לעולם אין  
34 חשש כהוא בביתו, ואמוראים אלו חששו משום שְׁאָרִם חֲשׁוֹב  
35 שְׁאֲנִי, שהמזיקים מוסרים נפשם כדי להזיקו, וצריך לחשוש אף  
36 בביתו.  
37 הגמרא מביאה מחלוקת עד כמה כוסות יש לחשוש לזוגות: אִמָּר  
38 עוּלָא, עֲשֶׂרָה בִּסּוּתִין אֵין בָּהֶם מִשּׁוּם זוגות, משום שאינו נמנה עם  
39 המספרים הקודמים, אלא הוא מספר בפני עצמו, דהיינו פעם אחת  
40 עשרה. מבארת הגמרא: עוּלָא לְמַעֲמִיה – הולך לשיטתו, דְּאִמָּר  
41 עוּלָא, וְאִמָּרִי לֹה בְּמִתְנִיתָא תָּנָא – ויש שאמרו ששנינו כך בברייתא,  
42 עֲשֶׂרָה בִּסּוּתִין יֵין תִּיקְנוּ חֲכָמִים להשקות האבלים בְּבֵית הָאֲבָל. וְאִי  
43 סָלָא דְעִתָּה – ואם יעלה בדעתך שְׁעֲשֶׂרָה בִּסּוּתִין יֵשׁ בָּהֶן מִשּׁוּם  
44 זוגות, יקשה חֲכָמִי קְרִימִי רַבִּנּוּן וְתִקְנוּ מִלְּתָא דְּאִתִּי לִידִי סָפְנָה – כיצד  
45 עמדו חכמים ותיקנו תקנה שאפשר לבא מכך לידי סכנה. ומוכח  
46 שבעשר כוסות אין חשש זוגות. אֲבָל תַּמְנָא – שמונה כוסות, יֵשׁ  
47 בָּהֶן מִשּׁוּם זוגות.  
48 רַב הִסְדָּא וְרַבָּה בַּר רַב הוּנָא דְּאִמָּרִי תְּרִוּיָהּ, כּוֹס שְׁבִיעִי שהוא  
49 כַּמְנִין 'שָׁלוֹם', שהיא תיבה שביעית בפסוק (במדבר ו' כו) 'שָׁא ה' פָּנָיו  
50 אֵלָיךְ וְיִשָּׁם לָךְ שָׁלוֹם' שבברכת כהנים, לְמִזְבֵּה מַצְטָרָה – לבטל  
51 הזוגות של שש כוסות ששתה קודם לכן, אבל לְרַעָה לא מַצְטָרָה –  
52 אם שתה כוס שמיני אחריו אין הכוס השביעי מצטרף, ונחשב  
53 ששתה רק שבע כוסות. שכיון שבירכך בתיבה שביעית בשלום,  
54 מסתבר שאין יותר היקף בעולם. אֲבָל שִׁיתָא – שש כוסות, יֵשׁ בָּהֶן  
55 מִשּׁוּם זוגות.

56 רַבָּה וְרַב יוֹסֵף דְּאִמָּרִי תְּרִוּיָהּ, כּוֹס חֲמִישִׁי שהוא כַּמְנִין 'ויחזק',  
57 שהיא תיבה חמישית בפסוק (שם ו' כה) 'זָר ה' פָּנָיו אֵלָיךְ וְיִחְזַק',  
58 לְמִזְבֵּה מַצְטָרָה, לְרַעָה לא מַצְטָרָה, ואף בששה אין משום זוגות,  
59 אֲבָל אֲרִבְעָה כוסות יֵשׁ בָּהֶן מִשּׁוּם זוגות.  
60 אֲבִי וְרַבָּא דְּאִמָּרִי תְּרִוּיָהּ, כּוֹס שְׁלִישִׁי שהוא כַּמְנִין 'וישְׁמַרְךָ'  
61 שבפסוק (שם ו' כד) 'זָרְכָךְ ה' וְיִשְׁמַרְךָ', לְמִזְבֵּה מַצְטָרָה, לְרַעָה לא  
62 מַצְטָרָה, ואף בארבעה אין משום זוגות, ואין חשש זוגות אלא  
63 בשתי כוסות בלבד. מוסיפה הגמרא: וְאִדָּא רָבָא לְמַעֲמִיה – והולך  
64 רבא לשיטתו, דְּרַבָּא כְּשִׁדּוּי הַחֲכָמִים יוצאים ממנו, היה נוהג  
65 להשקותם, ופעמים דִּאֲפִקִּיהוּ לְרַבִּנּוּן בְּאֲרִבְעָה בִּסּוּתִין – שהוציאם  
66 אחר ששתו רק ארבע כוסות, ולא חשש שישתו כוס נוסף. הרי  
67 שסבר שאין חשש בארבע כוסות. ואף עַל גַּב דְּאִיתוּק רָבָא בַּר לִיוָאִי  
68 בדרך אחר שהשקוהו רבא ארבע כוסות, לא חֲשׂ לֹה לְמִלְתָּא – לא  
69 חשש רבא שניזק מחמת הזוגות, דְּאִמָּר רבא על כך, הִהוּא – מה  
70 שרבא בר ליואי ניזק, מִשּׁוּם דְּאִיתוּבֵן בְּפִירְקָא תָּהּ – שהקשה לי  
71 בשעת הדרשה וביישני ברבים.  
72 הגמרא מבארת האם צריך להזהר מזוגות: אִמָּר רַב יוֹסֵף, אִמָּר לִי  
73 יוֹסֵף שִׁדָּא –[והשד], אֲשִׁמְדָא מְלָכָא דִּשְׁרִי –[מלך השדים] מְמוּנָה  
74 הוּא אֲבִילוּהוּ זוגי – על כל הזוגות. והרי מְלָכָא לא אִיקְרִי –[לא  
75 נקרא] מְוִיק, ואינו רגיל לחזיק, ואין צריך לחשוש לכך. אִיבָא  
76 דְּאִמָּרִי לֹה לְהָא יוֹסֵפָא – יש שפירשו לצד השני, אֲרִבְעָה מְלָכָא  
77 [תְּתִקְנָא] –[כעסן] הוּא, כָּאִי דְּכַעֲבִי עָבִיד – עושה מה שרוצה, שְׁהִי  
78 תְּמַלֵּךְ פּוֹרֵץ גֶּדֶר לַעֲשׂוֹת לוֹ דְּרָךְ, וְאֵין מוֹחִין בִּידּוֹ אף אם מוֹיֵק  
79 לאחרים, ואם רוצה יכול לחזיק לעושים זוגות.  
80 הגמרא מבארת חילוק בין שתה שתיים לשתה ארבע: אִמָּר רַב  
81 פִּשְׁא, אִמָּר לִי יוֹסֵף שִׁדָּא, יש חילוק בין שתי כוסות לארבע, דְּבִתְרִי  
82 קְטִילִין – השותה שתיים אנו הורגים אותו, אבל בְּשׁוּתָה אֲרִבְעָה, לא  
83 קְטִילִין – אין אנו הורגים אותו, אך מכל מקום בְּאֲרִבְעָה מְוִיקִין –  
84 מוֹיֵקִים אותו. ועוד חילוק, בְּתֵרִי כוסות שהורגים, הוּא בֵּין אם  
85 שתה בְּשׁוּגָה וּבֵין אם שתה בְּמִידָה, אבל בְּאֲרִבְעָה שְׁמוֹיֵקִים, דווקא  
86 השותה בְּמִידָה, אין – מוֹיֵקִים אותו, אבל השותה בְּשׁוּגָה, לא מוֹיֵקִים  
87 אותו.  
88 שנינו לעיל שהחשש מזוגות הוא דווקא ביוצא לדרך, הגמרא  
89 מבארת מה יעשה אם יצא לדרך. מבארת הגמרא: וְאִי אִשְׁתְּלִי  
90 וְאִיקְרִי וְנִפְקַ – אם שכח ויצא לדרך אחר זוגות, כָּאִי תִּקְנִיתָהּ שלא  
91 ינזק. לִינְקוּט וְקָפָא דִּידִידָה דִּימִינִיה בִּידָא דְּשִׁמְלָלִיה וְזִקְפָא דְּשִׁמְלָלִיה  
92 בִּידָא דִּימִינִיה – שיאחז אגודל של יד ימינו ביד שמאלו, ואגודל  
93 של יד שמאלו ביד ימינו, וְנִימָא חֲכִי – ויאמר כך, אֲתוֹן וְאִנָּא הָא  
94 תִּלְתָּא – אתם ואני הרי שלש, ואין כאן זוגות. וְאִי שְׁמִיעִי לִיה דְּאִמָּר  
95 – ואם שומע קול שעונה לו, אֲתוֹן וְאִנָּא הָא אֲרִבְעָה – אתם ואני  
96 הרי ארבעה, וממילא הוא עומד בזוגות, נִימָא לִיה – שיענה לו,  
97 אֲתוֹן וְאִנָּא הָא חֲמִשָּׁה, ואין כאן זוגות. וְאִי שְׁמִיעִי לִיה שׁוֹב קוֹל  
98 דְּאִמָּר, אֲתוֹן וְאִנָּא הָא שִׁיתָא –[שש], נִימָא לִיה, אֲתוֹן וְאִנָּא הָא  
99 שְׁבַעָה, וכן הלאה. מספרת הגמרא: הָהּ עוֹבְדָא – היה מעשה באדם  
100 שיצא לדרך אחר זוגות, ועשה סגולה זו, והוסיף עליו השד, והוא  
101 הוסיף על השד עַד שהגיע לְמִמָּה וְחַד, וְסָקַע –[והתבטל] שִׁדָּא  
102 מרוב צער.  
103 הגמרא מבארת כיצד להנצל מנשים מכשפות: אִמָּר אֲמִימַר, אֲמַרָה  
104 לִי רִישְׁתִּינָהּ –[מנהיגתן] דְּנִשְׁשִׁים בְּשִׁפְנוּתָהּ, ומלמדת אותן כשפים,  
105 הָא מֵאן דְּפָנַע בָּהּ –[מי שפגע] בְּנִשְׁשִׁים בְּשִׁפְנוּתָהּ, כדי שלא ינזק  
106 מזה נִימָא חֲכִי, תְּרִי חֲמִימִי בְּרִיקוּלָא בְּיוֹאִי לְפִוְמִיבּוֹ נָשִׁי דְּתִרְשִׁיא  
107 שְׁבַעָה, וכן הלאה. מספרת הגמרא: הָהּ עוֹבְדָא – היה מעשה באדם  
108 יהי רצון דְּקָרָה קְרִיתִיבִי – שימרטו אותן שערות שלכן שאתן  
109 מכשפות בהן, וכן פָּרַח פְּרִיתִיבִי – שהרוח תשא את פירווי הלחם  
110 שאתן מכשפות בהן,

# פסחים דף קי עמוד ב תלמוד בבלי המבואר "שפה ברורה – עזר והדר" (ליום שלישי) קלג

אחת, ולא חשב לשנות עוד כוס, ונמלך לשנות עוד כוס, אינם  
מצטרפים, ואין בהן משום זוגות, וכן אחרת שאינו יודע אם ישקוהו  
עוד, בכל כוס הרי הוא כנמלך, ואין בו משום זוגות, וכן אשה  
שאינה קבועה לשנות הרי היא כנמלך, ואין בה משום זוגות, ואי  
אשה השוכה היא שקבועה לשנות, תישינן בה לזוגות.  
אמר רב חיננא ברית דרבי יהושע, איספרגוס – משקה העשוי מכרוב  
ויין, אם שותהו אחר כוס אחד, כיון שהוא דבר רפואה, אין הוא  
מצטרף לרעה להעמידו בזוגות.  
הגמרא מבארת מה עושים בספק זוגות: אמר רבינא משמיה דרבא,  
זוני לחוקרא – המסתפק אם שותה זוגות, יחמיר וישתה עוד כוס.  
שאם שותה קודם זוגות, כיון שדעתו לצרפם, מצטרפת כוס זו  
להוציא מזוגות, ואם לא שותה זוגות, כיון שנמלך כעת לשנות עוד  
כוס, לא תצטרף כוס זו להעמידו בזוגות. לשון אחר: ואמר ליה,  
זוני לקולא, ולא ישתה עוד כוס. שאם ישתה יראה שחששו  
מזוגות, ויגרם שאם לא שותה קודם זוגות וכוס זו תצטרף לזוגות,  
יקפידו איתו המזיקים. אבל כשלא ישתה, אף אם שותה זוגות, כיון  
שלא הקפיד לא יקפידו איתו המזיקים.  
האם יין ושכר מצטרפים לענין זוגות: אמר רב יוסף, תרי דחמרא  
וחד דשיכרא – שני כוסות יין, וכוס אחת שכר, לא מצטרף השכר  
להוציא מזוגות. אבל תרי דשיכרא וחד דחמרא, מצטרף היין  
להוציא מזוגות. שלפי שהיין חשוב מהשכר הוא מצטרף אליו.  
וסומת לזכור זאת, על פי מה ששינונו (כלים פכ"ז מ"ב) לגבי שיעור  
לטומאת מדרס, שיעור העור חמשה טפחים על חמשה טפחים,  
ושיעור המפץ ששה טפחים על ששה טפחים, ושנינו (שם פכ"ז מ"ג)  
זה הכלל, כל המחובר לו מן החמור מוטן, כלומר, מפץ חמשה  
טפחים ומחובר לו טפח אחד עור, כיון שעור חמור ממפץ ושיעור  
טומאתו קטן יותר) מצטרף להשלים את המפץ לשיעור טומאתו,  
והמפץ מוטן. אבל מן הקל מוטן, כלומר, ארבעה טפחים עור  
ומחובר לו טפח אחד מפץ, אין המפץ הקל מצטרף להשלימו,  
והעור מטהר. וכן נזכר כאן שיין החשוב מצטרף לשכר להוציא  
מזוגות, אבל שכר הקל אין מצטרף ליין להוציא מזוגות.  
האם שתיה שלפני הסעודה ושבתוך הסעודה מצטרפים לענין  
זוגות: אמר רב נחמן אמר רב, השותה תרי קמא תבא – שתי כוסות  
לפני השולחן, דהיינו לפני סעודתו, וכוס חד אתבא – על שולחנו,  
מצטרפי להוציא מזוגות. אבל כוס חד מקמי תבא, ותרי כוסות  
אתבא, לא מצטרפין להוציא מזוגות.  
דעה החולקת: מתקיף לה רב משרשיא, אטו אנו לתקוני תבא קא  
בעינן – וכי אנו צריכים לתקן שולחנו שלא יהא זוגות, הרי לתקוני  
נגרא בעינן – רצונו לתקן את האדם שלא יעמוד בזוגות, ונגרא  
קא מיתקן וקא, ששתה שלשה כוסות.  
מוסיפה הגמרא ומבארת: (אלא אמר רב משרשיא) ודכולי עלמא  
רב ורב משרשיא סוברים, דתרי אתבא – שתי כוסות על  
שולחנו, וחד לבתר תבא – אחר סעודתו, לא מצטרפי. כי הריא  
מעשה שמצינו (כ"מ פ"א) דרבה בר נחמני השקוהו שתי כוסות,  
ולקחו השולחן מלפניו, וחזר פרצופו לאחר מחמת הזוגות.  
ואמר להם, שיחזירו השולחן ויחשב עדיין בתוך הסעודה  
וישקוהו עוד כוס, וכך עשו ונתרפא. וממה שהוצרכו להחזיר  
השולחן מוכח שכוס שאחר הסעודה אינה מצטרפת לכוסות  
שבסעודה.  
כלל נוסף בענין זוגות: אמר רב יהודה אמר שמואל, כל משקה  
תמוז – שותה יין מזוג ומשקה מזוג אחר עמו, מצטרף בין לרעה בין  
לטובה, כיון ששניהם מזוגים ונחשבים למין אחד,

ואיכדור תכלוניני – יתפזרו התכלינים שלכן, ופרהא ויקא  
למורקא תרתא נקמיתו – ישא הרוח את אותו בושם חדש שאתן  
אוחזות בידכן לכשף בו נשים בשפניות, אדחנני ונחנני – כל זמן  
שחסו עלי משמים וחסתי על עצמי ואתן חסותן עלי, לא אחיתי לגו  
– לא באתי ביניכן, השתא דאתית לגו – כעת שבאתי ביניכן, יודע  
אני דקרחנני ונחנני – שנתקררו עלי רחמיכם, וגם רחמי נתקררו  
שלא חסתי על עצמי.  
הגמרא מבארת כיצד יש לנהוג בענין זוגות: במערבא – בארץ  
ישראל לא קפדי אונני – לא הקפידו להמנע מזוגות. ואילו רב  
דימי מנהרדעא קפיד אפילו ארשומא דחביתא – הקפיד אף על  
פגמיות החבית שלא יצאו בזוגות. הגמרא מביאה מעשה בענין זה:  
הנה עובדא – היה מעשה ורשמו חבית בזוגות, ופקע חביתא –  
ונבקעה החבית. בללא דמילתא, כל דקפיד יותר מדאי על זוגות,  
קפדי המזיקים בחדיה, ומזיקים אותו. ומי דלא קפיד כל כך, לא  
קפדי המזיקים בחדיה, ומיהו למיתש מיבעי – צריך לחוש לדבר,  
שאם לא כן מדוע הזכירו זה בגמרא, היה לחכמים לומר שלא  
יקפידו על זוגות, ולא ינזקו.  
הגמרא מבארת באלו דברים מקפידים המזיקים בזוגות: כי אתא  
– (כשבא) רב דימי מארץ ישראל לבבל, אמר, המזיקים מקפידים  
על זוגות בשתי ביצים ושתי אגוזין ושתי קישואין, ועוד דבר אחר –  
פלי אחר שלח התפרש מה הוא. והוא הלכה למשה מסיני.  
ומסתפקת להו לרבנן מאי ניהו – (מה הוא) הדבר אחר שמקפידים  
עליו, ולכן נזכר בקולתו זוני, משום חשש שמא זהו הדבר אחר.  
מוסיפה הגמרא: והא דאמרן – מה שאמרו האמוראים לעיל (ע"א)  
שבשערה או בתמניא – (שמונה) או בשיתא – (ששה) או בארבעה,  
אין בהן משום זוני, כל אחד לפי שיטתו, לא אמרן שאין בהם זוגות,  
אלא לענין מדיקה, אבל לענין בשפים, אם יש שם נשים כשפניות,  
אפילו טובא – (יותר מעשרה) נמי תישינן. הגמרא מביאה מעשה  
בענין זה: כי את דההוא נבא דגרישה לדיבתו – כמו המעשה  
באדם שגירש את אשתו (איל) [אנא] אינסקה להנאה – הלכה  
האשה ונישאה לחנוני המוכר יין, כל יומא הנה הבעל הראשון  
אזיל וישי תבא – הולך לשותות יין אצל בעלה השני, הנה קא  
עברא ליה – היתה האשה עושה לו בשפים, ולא קא מהניא לה ביה  
– ולא הועיל לה להזיק, משום דהנה מזהר בנפשיה בשתייתו  
מונא. יומא חד אשתי טובא – שותה הרבה, ולא הנה ידע כמה שתי,  
עד שיתפרס הנה צייל – עד ששה עשר כוסות עדיין היה צלול  
בדעתו, ואיזהר בנפשיה מזוגות, אבל מכאן ואילך לא הנה צייל,  
ולא איזהר בנפשיה מזוגות, אפיקתיה בזוגא – והוציאנו משם  
אחר ששתה זוגות, ושלטו בו הכשפים, כי הנה אזיל, גם ביה – פגש  
(בו) ההוא מינעא – סוחר ערבי, אמר ליה אותו ערבי, נגרא קטילא  
הוא דאזיל תבא – אדם מת הולך כאן, שראה ששלטו בו הכשפים,  
אזיל תבניה לדיקלא – הלך האיש ונשען על הדקל מרוב חולי  
ודאגה, צווח – (יבש) דיקלא מכח הכשפים, ופקע – ונבקע האיש  
ההוא ומת.  
כלל נוסף בענין זוגות: אמר רב עזריא, האוכל תבשיל בשתי  
קערות, והאוכל שתי קערות, אין בהם משום זוגות. בללא דמילתא,  
כל דבר שנקמו בדי אדם, כגון קערות או ככרות, אין בהן משום  
זוגות, אבל נקמו בדי שמים במילי מיני דמיל – במיני מאכלים  
כגון ביצים ופירות, תישינן מזוגות. כיון שהדבר אחר שעליו נאמר  
לחלבה למשה מסיני שהמזיקים מקפידים ומחמתו חוששין לשאר  
זוגות, גמרו בידי שמים.  
אופנים שאין בהם היזק זוגות: השותה בהנות, אין בהן משום זוגות,  
שאין זה קביעות, ואין המזיקים מקפידים עליו. וכן השותה כוס